

А старецътъ бавно пристѣпилъ тогазъ
 И седналъ посрѣдъ тѣхъ сияещъ, засмѣнъ:
 „Азъ додохъ, започналъ, да чуete менъ,
 Защото минавайки днеска насамъ
 Послушахъ словата ви, пълни съсъ пламъ,
 Залочни присѣди една по една
 По адресъ на злото названо „жена“.
 Събрани тукъ, всички ревете въвъ хоръ,
 Женитѣ клеймите въ развратъ и позоръ.
 Женитѣ ви носятъ ужъсамо злини,
 Но никой не може отъ васъ безъ жени!
 На своитѣ думи сега още вамъ,
 Ей тукъ доказателство просто ще дамъ!“
 И безъ други думи бѣднякътъ старикъ
 Отмахналъ брадата и ето че въ мигъ
 Отстѣпватъ мжжетѣ въ възторженъ захластъ
 Съ очи прѣмрѣжени отъ огнена страсть:
 Катъ лилия снѣжна, катъ дѣвственый снѣгъ
 По диви чукари, дѣ нивга челя
 Не стѣпва, катъ пѣна на буйна вълна
 Застанала гордо тамъ дивна жена
 Красива била тя катъ роза прѣзъ май,
 Катъ дивна хурѣ въ Мохамедовий рай;
 Тѣло най-изящно срѣдъ всички тѣла,
 Жби маргаритъ и кждрици смола.
 По обли бедра и по огнена грѣдь
 И въ тѣмнитѣ взори сияель грѣхътъ;
 Отъ пламъкъ усмивка по устни-рубинъ; —
 Замаянъ, захласнатъ билъ всѣки единъ,
 Мълчание страшно . . . Но само срѣдъ мигъ
 Къмъ нея се втурнали всичкитѣ съ викъ,
 И почналъ тамъ страшенъ бой. Рукнала крѣвъ,